Fields that require irrigation may be reaped – קוצרין בית השלחין

OVERVIEW

The מנחות in משנה teaches that one may reap the fields of a בית השלחין, etc. even before the עומר offering was brought ^{1} . עומר will examine the reason that it is permitted.

– פירש רש"י² ממקום שאי אתה מביא אתה קוצר וכולי

רש"י **explained** the reason one is permitted to reap the grain in a בית השלחין before the harvesting of the עומר is because we derive it by reconciling a seeming contradiction in one ³פסוק, that **from a place where you cannot bring** grain for the **you are permitted to reap, etc.** and from a place where it is permitted to bring the קצירת העומר, you are not permitted to reap before קצירת העומר.

תוספות anticipates a difficulty:

ובית השלחין וכל הנהו –

And concerning a בית השלחין and all those which the משנה mentions that they may be reaped before the עומר -

אף על גב דתניא בפרק כל הקרבנות (מנחות דף פה,א) אם הביא כשר – צומר Even though we learnt [in a שומר in פרק כל הקרבנות that if they brought the עומר from those places, it is עומר for the עומר, so why are we permitted to reap those fields before the קרבן עומר (for personal use) since we may use the grain from these fields קרבן עומר for the קרבן עומר.

תוספות responds:

כיון דלכתחלה לא יביא חשבינן ליה ממקום שאי אתה מביא –

Since however initially one should not bring from those places, therefore we consider those places as if they are from a place where you cannot bring grain for the עומר, and are permitted to be reaped.

_

¹ The מנחת העומר was brought (from barely flour) on the second day of פסח. This allowed all the 'new grains' (that took root after the previous year's עומר was brought) to be eaten.

 $^{^{2}}$ See בד"ה ושל where רש"י (merely) cites the גמרא there in מנחות עא,א.

³ The פסוק (ויקרא (ממור) ניקרא) begins by saying את עמר הבאתם את קצירה וחבאתם, indicating that אויקרה may be taking place even before bringing the עמר פסוק concludes עמר ראשית, indicating that the אירכם is the אירכם and no קצירכם is permitted before קצירכם.

 $^{^4}$ A צומר is one of the places from where the אומר is not brought. The reason is because its produce was of an inferior quality. See 'Thinking it over' # 3.

⁵ This is amended to read דתנו.

תוספות anticipates an additional difficulty:

- ואין לתמוה מי איכא מידי דמדאורייתא לכתחלה אסור ובדיעבד שרי איכא מידי איכא מידי מידי לכתחלה אסור ובדיעבד שרי And one should not wonder, is there indeed such a thing that מן התורה it is initially forbidden but if it was done already it is permitted ^{7} –

replies:

יאיכא מילי טובא דבעינן שישנה הכתוב עליו לעכב כגון קדשים ? For there any many instances where it is required that the verse repeat itself in order to prevent it from being acceptable; for instance by קדשים.

SUMMARY

It is אסור מדאורייתא initially to bring the צומר from a בית השלחין (and other places). Therefore (even though כשר it is כשר if the עומר was brought from a בית השלחין (וכו' it is permitted to reap the grain in those places before the קצירת העומר There are other instances, such as by קדשים, where we find even in אדרייתא a difference between (where it is required) בדיעבד and בדיעבד (it does not matter).

THINKING IT OVER

- 1. Is the concept of שינה עליו הכתוב limited to קדשים or does it apply to other areas as well? ^{10}
- 2. תוספות states that since לכתחלה it is אסור to bring from a בית השלחין it is considered מ מקום שאי אתה מביא משם (even though תוספות it is בדיעבד it is בדיעבד וt is בדיעבד וt is בדיעבד וt is בדיעבד before the תמיד שוא before the משר נשחט if the מסח מון it is considered מון הפסח ואות הצות ואות הפסח ואות הפסח ואות הפסח ואות (where here we follow the mose two seemingly contradictory תוספות where here we follow

 $^{^6}$ תוספות assumes that the prohibition to bring the עומר from a בית השלחין is בית מדאורייתא. For if מדאורייתא it is מותר מוחלהין assumes that the prohibition to bring from a בית השלחין in a בית השלחין before the בית השלחין assumes that it is מותר to be בית השלחין in a בית השלחין before the בית השלחין.

⁷ The concept of לכתחלה and בדיעבד is generally associated with laws מדרבנן (that initially they are required however if it was not done so it is acceptable), however concerning חורה laws they are (generally) a requirement even בדיעבד.

 $^{^{8}}$ See אות ב' s seemingly inappropriate, for עומר עומר שוב כלל ה' אות ב' is seemingly inappropriate, for קדשים.

⁹ The rule by קדשים is, if the חורה mentions a certain requirement only once, we assume that it is למצוה is the optimum way to perform the מצוה, however if it was not done, nevertheless the קרבן is valid); we see a difference מדאורייתא between לכתהלה and בדיעבד However if the פסוק repeats the requirement (שינה עליו הכתוב), this indicates that this requirement is necessary and if it is not fulfilled the קרבן.

 $^{^{10}}$ See 7 תוספות הרא"ש הערה

ה.א ד"ה לא ¹¹.

the לכתחלה and there we follow the לכתחלה $?!^{12}$

3. Seemingly the reason why we do not bring from a בית השלחין is because it is not מותר בדיעבד is because it is not אסור לכתחלה. Why then is תוספות surprised that it is אסור לכתחלה and מותר בדיעבד (this is how it is by every הידור מצוה)?! ^{14}

 $^{^{12}}$ See (לעיל ה,א אות לעיל שיעורים and דבר שמואל.

¹³ See footnote # 4.

 $^{^{14}}$ See ברכת אברהם.